

**Genadeloos Teder**



P.C. Sinclair

Genadeloos Teder  
Een familiegeschiedenis

Amsterdam 2014

© PCL / P.C. Sinclair 2014  
Ontwerp en typografie PCL  
Omslagontwerp: PCL

[www.pcl-now.com](http://www.pcl-now.com)

Aan de andere kant van de ochtend werd het weer licht.



## Geboorte

In het kastje stonden de pillen. In een plastic flesje dat leek op een raket. Ze hoefde ze alleen maar te pakken en er meer dan vijf in te nemen en ze zou slapen. Niet meer hoeven denken, niet meer hoeven voelen, enkel leegte, eindeloze slaap, en nooit meer verantwoordelijk voor een ander leven. Nooit meer verantwoordelijk voor falen of slagen, voor pijn of geluk. Ze had ze gevonden via internet en de belofte even makkelijk als een boek besteld.

Camille stak haar hand uit en pakte het doosje.

Ze voelde zich vreemd, alsof ze louter door het uitsteken van een hand ineens tussen droom en realiteit balanceerde. Ze was niet bang en tegelijk ook wel. Eigenlijk wilde ze niet weg, maar elke weg leek afgesloten.

Lang bekeek ze de witte pil, las de rode letters en liet het ding over haar palm rollen; legde er een tweede bij. Hoeveel stemmen zijn er nodig om weggestemd te worden?

Camille had antropologie gestudeerd maar de studie niet afgemaakt. Ze rolde door verschillende banen maar kwam niet tot stilstand. Ambitie leek haar een ongezond bijverschijnsel van een maatschappij zonder idealisme. Uiteindelijk vond ze via een vriend een part time job bij Monumentenzorg. Ze dacht er soms over weer een studie op te pakken.

Ze was alleen na een relatie waarvan het laatste hoofdstuk als een slepende ziekte, slopend was geweest.

Eigenlijk waren alle hoofdstukken van die relatie extreem vermoeiend geweest, maar de supersex maakte erg veel goed in het begin. Als Lee's tong haar huid raakte was Camille minstens een dag gelukkig en dan weer twee extreem down.

Camille liep naast zwarte sneakers op rode stiletto's. Was op haar veertiende al uit de kast en had niet het gevoel dat ze nog voor haar keuze moest strijden. Gay Pride vond ze een voorbeeld van democratische smakeloosheid. Ze had twee kleine gouden ringetjes in haar linkeroor. Droeg af en toe een bril als ze geen zin had in contactlenzen. Als Camille sprak zweeg de rest. Ze had een stem van kaneel, fluisterde haar vriendin altijd.

En nu zat ze in haar kleine appartement dat kale plekken vertoonde, als een hond in de rui. Een verdwenen kastje, een lege kastplank, een witte plek waar daarvoor een foto hing van die avond aan het strand, lege flessen overal, vuur en vrienden. Zij hoefde hem niet, evenals dat kastje en de drie truien. Ze had ze verbrand, hopende dat het de herinnering zou wegnemen, de pijn verzachten. De binnenplaats had de brand nauwelijks overleefd en zo had haar hartstocht bijna tot genocide geleid.

Ze was een maand op reis geweest met Lee en dat was de doodsteek geworden. Het continu samenzijn, de onrust over onvoldoende geld en de wens van Lee naar meer variatie in bed, beginnende aan de bar, verhoogde de spanning tot een verstikkend gebrek aan zuurstof onder het tentdoek. Na vijftientwintig dagen keek Camille nog eenmaal om naar de silhouetten in de slaapzak terwijl ze de tent achter zich dichtritste, haalde diep adem terwijl de zon opkwam en vertrok met een rugtas, gebroken hart en heel veel woede. Na twee weken verdriet, eindeloze gesprekken met vrienden die het ook niet wisten, belande Camille op de bank van een psychiater. De man was al gepensioneerd en de veelbesproken vader van een vriendin, want vreemdgaand, want nooit thuis, wat de drempel lager maakte. Zijn spreekkamer was een verbouwde garage naast een groot vrijstaand huis in Soest.

Er hingen posters met vogelsoorten, en er stond een aapje op sterk water. De psych adviseerde al snel medicatie naast wekelijkse gesprekken omdat met haar groeiende depressie over het verlies van Lee ook de pijn uit haar jeugd weer terug kwam. Onverwerkte trauma's noemde hij het waarvoor rust nodig was en pillen hielpen daarbij. Dat weigerde ze. Ze kwam om te praten niet om te verdoven. In de weken die volgden vond meer en meer jeugdelende het daglicht, alsof de putdeksel over het troebele water van haar herinnering omhoog werd getrokken met duizend handen tegelijk.

Niemand heeft ooit een schone jeugd gehad. Camille moest hier doorheen, zo stelde Martin, de psychiater, terwijl hij met een zweem van professionele desinteresse door het raam tuurde. Of misschien keek hij ook wel op de klok die te duidelijk boven het raam hing en het einde van alweer een sessie aankondigde. Ze vond hem irritant en niet behulpzaam. Camille weigerde de medicatie, zelfbestuur was fundamenteel voor haar. Ze had hem vaarwel gezegd met de belofte het verder wel te redden. Mannen zijn toch altijd meer geïnteresseerd in tieten dan taal concludeerde ze terwijl ze de krakende deur van zijn praktijk achter zich dichttrok.

Ze staarde in de spiegel. Rolde drie pillen door haar handpalm. Keek naar het gloeiende peertje aan het plafond, naar het roze douchegordijn en het lichaam erachter, dat er niet meer was. Ze hadden uren doorgebracht in die badkamer, pratend, zwiĳgend, zuipend. Camille keek naar de deur die niet openging, luisterde naar de telefoon die niet ging. Ze wachtte zwiĳgend op de goddelijke interventie die uitbleef. Ze legde een vierde pil bij de andere drie. Ook het recht om te sterven was inmiddels gedemocratiseerd. Ze legde een vijfde pil bij de andere vier en daarna een zesde. Ze bekeek ze lang, draaide ze stuk voor stuk met de letters naar beneden, zo werden ze gezichtsloos, een beul kan niet zonder masker.

Ze trilde hevig, haar lijf had blijkbaar minder overtuiging dan haar hoofd.

Ineens herinnerde ze zich die zomer aan zee en die winter zonder zon. En het ontbreken van een echt liefdevolle herinnering aan haar ouders; een groot gapend gat in haar ziel gevuld met een leegheid, elementaire deeltjes van ontkenning en onbegrip.

Ze had de afgelopen weken veel nagedacht, tussen de pijn en tranen door, maar kwam er niet uit; cirkels van onverzoenlijkheid in haar hoofd. Ze waren te tegengesteld aan elkaar; als de tattoo van een pin-up met engelenvleugels die Lee groot op haar rug had laten zetten. ‘Kut, kut, kut!’ zuchtte ze en keek zichzelf aan in de spiegel. Zeven doden rolden inmiddels over haar handpalm. Zeven stappen op weg naar het einde. Ze staaarde naar haar hand, de capsules begonnen te kleven, op zoek naar een weg naar binnen. De telefoon ging. Ze bleef staan, luisterde, maar handelde niet. Ze legde de zeven pillen op de wasbak, nam een slok water en liep de kamer in. Camille keek uit over de straat, over de fietsers, de wandelaars, de auto’s, de onherkenbare gezichten, de eeuwige routine van het bestaan. Misschien liep er iemand tussen die net een bestseller had geschreven, misschien Miley Cyrus op zoek naar een blowjob. Misschien een fietser die net hoorde dat zijn vrouw zwanger was, van een ander. Of de student die jaren later Darwin’s ongelijk zou bewijzen. Ze keek omhoog naar de blauwgrijze hemel. De telefoon staakte zijn poging. Ze koos de weg van het minste verzet en liep terug naar de badkamer.

Ze pakte de zeven pillen en deed er voor de zekerheid een achtste bij, schonk een glas water in en stopte de eerste pil in haar mond. Ze nam een slok water, slikte de pil door en nam de tweede.

Ze nam de zesde en zevende tegelijk in. Een slok water en slikte beide pillen door. De achtste liet ze liggen. Ze liep terug naar de kamer terwijl ze zich ineens nerveus bedacht dat ze niets op papier had gezet, geen brief, geen afscheid. Ze rende naar het toilet om de dood er weer uit te kotsen, stak bijna een vinger in haar keel maar bedacht zich en liep terug naar de kamer. Ze pakte een vel papier en een pen. Zij, zij alleen had recht op een afscheid, zij was schuldeloos. Ze bracht de pen boven het papier en voelde zich misselijk. Ze wist niet wat te schrijven, de taal leek haar al verlaten te hebben, evenals haar ogen, ze kon met moeite de lijntjes onderscheiden: "Lieve M., Het is op., xx"

Ze stond op van de tafel, wankelde even, de pillen of de suggestie. Opende haar laptop en klikte op een Spotify playlist; Lorde zong. Camille had haar hele leven een diepe liefde voor muziek gehad.

## **Crapule**

Hij knipperde met zijn ogen. Het licht was extreem fel en dompelde zijn wereld onder in een hyperactief spel van licht en kleur. Hij keek uit over zand en water, ademde zwaar. Hij moest weggezonden zijn op zijn witte badlaken aan de rand van het water dat zoveel zonlicht reflecteerde dat je er bijna blind van werd. Vermoeid stond hij op uit zijn hazenslaapje dat een eeuwigheid leek te hebben geduurd; strekte, geeuwde, liep het water in, en dook. De planeten spatten uiteen langs en boven hem. Een sterrenregen vormde zijn staart. Het leven omspoelde hem en gleed binnen door de huid, onder de huid, door de aderen. Hij bedacht zich dat mensen toch echt moesten afstammen van water in plaats van aarde. Hij zwom onder water totdat het gebrek aan zuurstof met een ijzeren vuist zijn keel dichtkneep en hem zo naar boven dirigeerde. Hij zwom nog een paar slagen verder, tot hij duizelig werd en snakkend naar adem hoestend aan de oppervlakte kwam.

Nick Bukowski was een man, geboren uit een Poolse moeder en Amerikaanse vader, die zijn moeder slechts eenmaal had ontmoet. Hij was mager en lang, en vond zelf dat hij er onder bepaald licht en met een sigaret in zijn rechtermondhoek aantrekkelijk genoeg en verassend viriel, vooral dat, uitzag.

Hij teerde al twee jaar lang op een novelle die niet onsuccesvol een wat groter publiek had bereikt, net groot genoeg om van een doorbraak te spreken. Hij besloot dichter te worden voordat duidelijk werd dat er geen herdruk kwam. Het boekje was het gevolg van het jaar dat hij bij zijn moeder in Polen had doorgebracht, nu drie jaar geleden. Zijn moeder was terug gegaan toen hij vierentwintig werd maar al jaren niet meer thuis woonde. Soms zag hij haar lang niet. Om tot het echte schrijven te komen besloot hij zich destijds op te sluiten in Gdańsk, in de hoop dat het schrale isolement van een koud en vreemd land hem zou inspireren tot een meesterwerk. Vooral de vrouwen die hij tegenkwam beantwoorden aan zijn verwachting van inspiratie opdoen.

Hij leerde er stevig drinken, liet zijn donkere haar groeien en kamde het met veel vet strak achterover. Zijn hoge voorhoofd gaf hem een ouder uiterlijk. Dat vond hij wel chill, of beter nog: gedistingeerd. Liever een veertiger dan een onduidelijke dertiger. Hij twijfelde over een brilletje met hoornen montuur; als je er uit kon zien als de karikatuur van een intellectueel was je dicht in de buurt van een echte.

Nick geloofde heilig in de kracht van de selffulfilling prophecy vandaar dat hij naast zijn bureaulamp altijd een paar kaarsen aanstak als hij schreef en een glas rode wijn naast de Brother schrijfmachine zette, die niet meer werkte. Zijn oorspronkelijke doelstelling van tien pagina's per dag, iedere ochtend, wanneer hij het scherpste was, bleek onhaalbaar.